

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

X. Quomodo idem Josephus sacrorum librorum mentionem fecerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

μελικὸν καὶ Γεράσιων τηνικός εὐωνίδεσσιν
λόγον πεποίησι. καὶ πρέστις ἄλλος, οἱ διαβάλ-
λεν καὶ ἀντοῖ τὰ πάτερι τῷ Γεράσιων ἔθνες
ἐπαρεθίποται. τέτων ἐν τῷ πεζέρῳ τὸν δειθ-
μὸν τῆς λεομένης παλαιᾶς τῶν ἐνδιαθήκων
γραφῶν πίθης, πίνα παρ' Εβραίοις ἀναπί-
ροῦται, ὡς αὐτὸς διχαίας τρόποδόσεως, αὐτοῖς
ρήμασι διὰ τέτων διδάσκουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ὀπως Τεττάραν μυημένιν τι βιβλίων ίσοπα.

BΟΥΓ μυειάδες ὅως εἰσὶ βιβλίων παρ-
ήμιν σύνυμφώνων καὶ μαχομένων. διὸ γέ-
μόντα πρέστις τοῖς εἴκοσι βιβλία, τῷ παντὸς ἑ-
κούσια χρόνῳ τὴν ἀναγραφὴν, τὰ δικαῖως
θεῖα πεπειθμένα. καὶ τέτων πέντε μὲν ἐπιτα-
μωύτερως, ἀ τάξις τε νομες φειέχει καὶ τέλος τῆς
ἀνθρωπογονίας τρόποσιν, μέχει τῆς αὐτοῦ
τέλους. οὗτος δὲ χρόνος διπλολέπει τειχιών
ὅλιγον ἐτῶν. Διπλοὶ δὲ τῆς Μωύσεως τελευτῆς
μέχει τῆς Αρταξέρξεως τῷ μὲν Χερέζων Περσῶν
βασιλέως, οἱ μὲν Μωύσην Περφῆται τὰ
καὶ αὐτὸς πέραχθέντα συνέγραψαν ἐν την-
σὶν καὶ δέκα βιβλίοις. οἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες,
ὑμνοὺς εἰς τὸν Θεόν, καὶ τοῖς αὐτοῖς θεόποις τα-
πεῖνας τῷ βίᾳ φειέχουσιν. Διπλοὶ δὲ Αρταξέρ-
ξες μέχει τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ. γεγραπται
μὲν ἐκάστα, πίστεως δὲ ωχ ὁμοίας οὔτισται
τοῖς περ ἀντίων, διὰ τὸ μὴ γνέσθαι την τῶν
Περφῆτων ἀκελλῆ διαδοχὴν. δηλον δὲ ἐστιν
ἔργων, πῶς ἡμεῖς περσιμόρητοις ἴδιοις γεράμ-
μασι. τοστάτη γέρασιν οἷον. οἵδη παρωχηκό-
CΘε περιθέναι οἶησι, εἴτε αἴφελεν αἴτιον
τοτῶν, εἴτε μελαθεῖν τετόλημης πάσι. διπλοὶ δὲ σύμ-
φυτοί ἐστιν ἐνθύς ἐπι πρώτης γρέσεως Γε-
ράσιοις, τὸ νομίζειν αὐτὰ Θεούς δόγματα, καὶ
τέτοις ἐπιμένειν, καὶ τοστάτη γέρασιν γεράμ-
μασιν οἵδεσσι. καὶ ταῦτα γέρασιν γεράμ-
μασιν ἀδειάστειν. πεπονταί δὲ καὶ
ἄλλο σὸν αἴθυνες περάσμα τῷ αὐτῷ πε-
ρι αὐτοκράτορος λογισμῷ οἶησι Μακκαΐ-
κον ἐπέγραψαν, ταῦτας αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς
τέτω καλυμένοις Μακκαΐκοις συγκέιμ-
μασιν τοστάτη τῆς εἰς τὸ θεῖον ἐνσεβείας
αὐδοσαμένον Εβραίων φειέχουσιν. καὶ πρέστις
ταῦτας δὲ τῆς εἴκοστης δοχαιολογίας

A dignissimi. In quibus & Apioni Grammatico respondet qui illa etate Volumen aduersus Judæos composuerat, & aliis nonnullis qui Judæorum origines perinde calumniari tentaverant. In priore autem horum librorum, numerum sacrorum voluminum quibus vetus Testamentum constat, quemam sint apud Hebreos extra omnem controversiam posita, utpote a majoribus tradita, declarathis verbis.

C A P I T . X.

Quomodo idem Iosephus divinorum librorum mentionem fecerit

APad nos, inquit, nequaquam innum-
merabilis est librorum multitudo
dissentientium atque inter se pugnantium: sed duo duntaxat & viginti libri,
totius præteriti temporis historiam
complectentes, qui meritò creduntur
divini. Ex his quinque quidem sunt Mo-
sis, qui & leges continent, & seriem re-
rum gestarum, à conditu generis huma-
ni usque ad ipsius Mosis interitum. Atq;
hoc spatium temporis tria propemo-
dum annorum millia comprehendit.
A Mosis autem interitu ad Imperium
usque Artaxerxis, qui post Xersem re-
gnavit apud Persas, Prophetæ qui Mosis
successere, res suā etate gestas trēdecim
libris complexi sunt. Quatuor reliqui
hymnos in Dei laudem, & præcepta vi-
tae hominum exhibent utilissima. Cete-
rū ab Imperio Artaxerxis ad nostram
usque memoriam, sunt quidem singula
literis mandata: sed nequaquam tan-
tam fidem auctoritatemq; meruerunt,
quantam superiores ii libri, propterea
quod minus explorata fuit successio
Prophetarum. quanta porrò veneratio-
ne libros nostros prosequamur, re ipsa
apparet. Cum enim tot jam secula efflu-
xerint, nemo adhuc nec adjicere quic-
quam illis nec demere, nec commutare
ausus fuit. Sed omnibus nobis statim ab
ipso nascendi exordio hoc insitum atq;
innatum est, Dei ut hæc esse præcepta
credamus, iisdemque constanter adha-
rescamus, & eorum causa, si opus fuerit,
libentissimè mortem perferramus. Atq;
hæc Scriptoris illius verba non sine fru-
ctu, ut arbitror, hic à nobis inserta sint.
Est & aliud non ignobile opusculum
ab eodem elaboratum de ratione sum-
mo Imperio prædicta. Quod quidem
a nonnullis Maccabaicum inscrip-
tum est, eò quod certamina conti-

L iii

near Hebreorum quorumdam, qui ut A in Maccabaeorum libris proditum est, pro divini Numinis cultu fortiter propagnarunt. Sed & sub finem vicesimi Antiquitatum Judicarum libri, propositum sibi esse significat quatuor libros conscribere de Deo deque ejus substantia, ex opinione Judeorum quam ipsi à majoribꝫ acceperunt: item de legibus, cur earum præcepto quedam permissa sint, quedam verita. Alia præterea ab se elucubrata esse ipse in suis libris commemorat. Ad hæc congruum videtur ad confirmandam autoritatem eorum quæ ex illo de promulgatis, etiam verba ejus apponere, quæ in Epilogo Antiquitatum inseruit. Arguens enim mendacij Justum Tiberiem, qui illorum temporum historiam perinde ac ipse scribere instituerat, multaque alia eidem objiciens crimina, hæc ad extreum adjungit: At non ego, inquit, de meis hbris perinde ac tu sum veritus. Sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, cum res gestæ pene adhuc ante omnium oculos versarentur. Quippè conficius eram mihi servatae ubicunque veritatis. Ac proinde cùm testimonium illorum speravissim, non sum expectatione mea frustratꝫ. Quintam pluribus aliis historiam meam communicavi, quorum nonnulli bello interfuerant. Inter quos fuit Rex Agrippa, & quidam ex ejus propinquis. Titus quidem Imperator ex iis soli rerum gestarum notitiam hominibus tradidi tantoper voluit, ut manu sua subscriptos publicari præcepit. Rex vero Agrippa duas & sexaginta scripsit epistolas, quibus veritatem à me expositam esse testatur. Ex quibus duas ibidem subjicit Josephus. Sed de illo haec tenus diétum sit: nunc ad sequentia pergamus.

D

CAPUT XI.

Quomodo Symeon post Iacobum, Hierosolymorum rexis ecclesiam.

Huc refer
Niceph.
c. 9. l. 3. **P**ost martyrium Jacobi & continuo subsecutam Hierosolymorum expugnationem, fama est Apostolos ceterosque Domini Discipulos, qui adhuc superstites agebant, ex variis locis in unum convenisse, & una cum iis qui Dominum secundum carnem propinquitate generis contingebant (plerique enim eorum adhuc in viuis supererant) in commune consiluisse, quis in Jacobi locum suc-

έπομενεις ὁ αὐτὸς, ὃς ἀν τεσπημένος ὁ τέλαροι συγράψαι βιβλίοις οὐ ταῖς πολεῖς δόξαις τῶν Γεδαιῶν, τοῖς Θεοῖς καὶ τῆς εὐστοῖς καὶ τοῖς νόμοιν, διὰ τὸ καὶ αὐταῖς μὲν ἔξει περιπέμπει, ταῦτα ἐκεκλήσαται. καὶ ἀλλὰ ἐπὶ αὐτῷ σπεδαδῆναι ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ιδίοις αὖτε μημονεύει λόγοις. πέροι τέτοιος ἔνθετον καταλέξει καὶ αὖτε ἐπὶ αὖτε τῆς διαχωριστέται τέλεις φωναῖς κατατέθεισεν πίστωσι τῆς τῶν Λέξις αὐτῷ συναγενθέντων ημι μαρτυρεῖσας. διαβάλλων δῆτα λέξου Τίβερειαν οἱ μοίως αὗτῷ ταῦτα τὰς αὐτέτεις ισορρογγιζόντες πεπειραμένοις, ὡς μήτ' αἰλιητὴ συγκεραφότα πολλάς τε ἄλλας εὐθίνας ἐπαλάγη τῷ αὐθῷ, καὶ ταῦτα αὐτοῖς ρήμασιν ἐπιλέγεις μηνεύεσσι τὸν αὐλίον τούτον τοῖς τοῦ τίτλου τῆς Εὐαγγελίου περιβαλλόντος. ἀλλὰς ἐφ' ἡ μαρτυρεῖσας τεῦχες πεσσοδοκιτας, δίημασιν. οὐ ἄλλοις ἐφ' πολλοῖς ἐπέδωκαν οἰσοτελεῖσαν, οὐ εἴναι καὶ κατατευχήκεσταν τῷ πλέων. καθάπερ Βασιλεὺς Αχρίππας, καὶ νεώτερος τὸν συγχρωτὸν. οὐ μὲν γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὐδὲ τοῖς μόνων αὐτῶν ἐβαλλεῖ τὴν γνῶσιν τοῖς αὐθρώποις καθαδιοῖσι τῷ περιέξειν, ὡς τοις καρδιαῖς τῇ αὐτῷ χειρὶ ταῦτα βιβλία. δημοσιεύεις περιστέταξεν. οὐ δὲ Βασιλεὺς Αχρίππας ξέποντα δύο ἔγραψεν ἑπτάλεις, τῇ τῆς αὐτοτελεῖας καθαδόσει μαρτυρεῖσιν. οὐδὲν καὶ δύο καθαπτίσον. αἰλιαὶ ταῦτα τοῦ τίτλου ταῦτη πηδεῖηλάσσω. οὐμενοὶ ἐπιτιτάξεῖσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ως μὲν Λέοντος ἡγέταις Συμεὼν τῆς οὖτης περιστολὴν μοι εκμηλώσας.

Μετὰ τὴν Γαλιώνες μαρτυρεῖσαν καὶ τὸ Μαντίκα θυρομένην ἀλωτὸν τῆς Γερουσαλήμης, λόγῳ κατέχει τῶν Αποστόλων ητοῖς τῷ Κυρίῳ μαθητῶν τὰς εἰσέπι τῷ Βιβλεπόμενος, ἐπὶ ταυτὸ παταχοθεν σωματεῖον, ἀμα τοῖς περὶ γῆς καὶ σάρκα τῷ Κυρίῳ πλείσις γὰρ κατέτων καθηπταν εἰσέπι τοῦ Βίου. Βελτίν τε οὕτως τὰς πάντας τοῦ